

II. KÖZJÁTÉK

Arany vagy semmi

Amikor a hétéves Sasha Cohen 1992-ben korcsolyázni kezdett, az amerikai nők 1968-ig visszamenőleg minden téli olimpián érmét szereztek. Midőn már magas szintű juniorversenyeken is indult, a női műkorcsolya volt a legnagyobb nézettségű téli olimpiai versenyszám. Az amerikai korcsolyázók, mint Kristi Yamaguchi, Nancy Kerrigan, Tara Lipinski és Michelle Kwan, jól ismertek voltak. Hatalmas közönség kísérte figyelemmel a selejtezőket és a nem olimpiai bajnokságokat, a következő szupersztárt keresve. Cohen, aki négy évvel fiatalabb volt Kwannál és két évvel Lipinskinél (aki a 2002-es olimpia után visszavonult), egyike volt a több ezer fiatal sportolónak, akik rendkívül magas színvonalú helyi versenyeken vettek részt.

Később korának egyik legjobb műkorcsolyázójává lépett elő. A kilencvenes évek végétől a 2006-os torinói téli olimpián (21 évesen) elért ezüstérmes szerepléséig a junior, a nemzeti és a nemzetközi versenyzők élvonalához tartozott. Mindössze 15 évesen vált ismertté, amikor a 2000. évi amerikai műkorcsolya-bajnokságon a második helyen végzett Michelle Kwan mögött, aki addigra már két világbajnoki címet és egy olimpiai ezüstérmét is szerzett. Kwannek nem akadt párja az amerikai bajnokságban: 1996-ban, majd 1998 és 2005 között nyolc egymást követő évben is győzött.

Cohen – a 2001-es, a túlterhelése miatti hátsérülése következtében kihagyott évet leszámítva – 2000 és

LÉPJ KI VAGY ÁLLJ BELE!

2006 között ezeket az érmekeket szerezte az amerikai bajnokságokon: ezüst, ezüst, bronz, ezüst, ezüst és arany. Csak Michelle Kwan (és a 2003-ban diadalmaskodó olimpiai bajnok, Sarah Hughes) végzett Sasha Cohen előtt. 17 évesen negyedik lett a 2002-es Salt Lake City-i olimpián, 2002–2003-ban pedig hat Grand Prix-versenyen szerzett aranyérmet (köztük 2003-ban a műkorcsolya Grand Prix döntőjén). 2001 és 2005 között további hat nemzetközi versenyt nyert. A 2004-es és a 2005-ös világbajnokságon ezüst-, a 2006-oson pedig bronzérmet szerzett.

Műkorcsolyázó pályafutása idején a koncentrációja és kitartása olyan volt, mint amelyet a világ élsportolótól elvárni szoktunk. 11 évesen már rendszeresen versenyzett, amikor is magántanuló lett, hogy minél több időt tölthessen gyakorlással, edzéssel és versenyzéssel. Elkötelezettségének intenzitása számos sérüléshez és ezzel kapcsolatos kudarchoz vezetett. Továbbra is fájdalmai voltak a hátsérülése miatt: ezért nem indulhatott a 2001-es amerikai bajnokságon, 2004-ben és 2005-ben pedig fájdalmai korlátozták a versenyzésben.

Úgy tűnt azonban, hogy 2006 Sasha Cohen éve lesz. Az akkor 25 éves Michelle Kwan az olimpiai részvételre készült, de 2005 végén csípősérülése miatt három versenyt is kihagyott. Közvetlenül a januári amerikai bajnokság megkezdése előtt is visszalépett, véget vetve ezzel nyolcéves győzelmi sorozatának. Cohen aranyérmet szerzett, így végül amerikai bajnok lett. Kwan orvosi engedélyt kért, hogy indulhasson az olimpiai játékokon, amit meg is kapott, de aztán vissza kellett vonulnia, amikor az első torinói edzésen

sérülést szenvedett. Ez egyben karrierjének végét is jelentette.

Cohen a tíz egymást követő olimpián érmet szerzett amerikai korcsolyázódinasztia igazi örökösének számított. A 2006-os torinói téli olimpián a rövidprogram után még az élen állt, de a szabadkorcsolyázásban, kevesebb mint harminc másodperccel a kűr befejezése előtt elesett, és így ezüstérmet szerzett. Lehetséges, hogy ha nem esett volna el, akkor az aranyérem után visszavonult volna a versenyzéstől. Már akkor is fájlalta a hátát, ráadásul csípősérülést is szenvedett. A következő olimpián 25 éves lett volna, ugyanannyi idős, mint Michelle Kwan a 2006-os olimpia idején, amely azzal végződött, hogy három különböző sérülés miatt nem indulhatott a versenyeken.

Ehelyett 2006 áprilisában, mindössze két hónappal az olimpia után bejelentette, hogy visszatér, és megpróbálja kivívni az indulás jogát a 2010-es játékokra. Szüneteltette a versenyzést, de a műkorcsolyázással nem hagyott fel. A 2006 és 2009 közötti időszakot hasonlóan megterhelő korcsolyázással töltötte. Az amerikai műkorcsolyázók sikeres pályafutásának jutalma, hogy felléphetnek a „Champions on Ice” és „Stars on Ice” elnevezésű revükben és turnékon, és Cohen ezeknek a rendezvényeknek a főszereplője lehetett 2007 és 2009 között.

Ő azonban elégedetlen volt a turnézással, ami jól jövedelmezett ugyan, de ahogy ő fogalmazott: „Ez nem az az élet, amire vágytam: egy arénában ugyanazt csinálni újra meg újra.” Felmerül a kérdés: miért nem hagyta abba, ha ennyire rosszul érezte magát? Cohen maga is elgondolkodott ezen, és nem tudott egyér-

LÉPJ KI VAGY ÁLLJ BELE!

telmű választ adni. Egyszerűen képtelen volt elszánni magát a visszavonulásra. Úgy érezte, ezzel feladná a saját személyiségét, ezért még egyszer meg kell próbálnia bekerülni az olimpiai csapatba. A versenyszerű műkorcsolyázás volt az, amivel azonosulni tudott, a kitartás jelentette az identitását. Mint nyilatkozta, „ha másképpen tennék, az gyengeség lenne, és nehéz lenne elviselnem, hogy nem teszek erőfeszítéseket”.

2009 májusában edzésbe állt, hogy visszatérhessen a versenyzéshez. Miután két Grand Prix-versenyt is lemondott a jobb vádliját érintő íngyulladás miatt (volt egy másik sérülése is a 15 évnyi megerőltető edzés miatt), elindult a 2010-es amerikai bajnokságon. A 2010-es vancouveri olimpiára való kijutáshoz az első két helyezés valamelyikére lett volna szüksége, de végül negyedikként végzett. Ezzel befejezte a műkorcsolyázást, amire inkább a körülmények kényszerítették, nem pedig a saját elhatározása vitte.

A női műkorcsolyázók versenyzési lehetőségei 25 éves kor körül véget érnek. Cohen is kiöregedett a műkorcsolyázásból, amit nem úgy értelmezett, hogy abbahagyta azt. Mint mondta: „Úgy tűnt, hogy szabad vagyok.” Bár korcsolyázói karrierje már a távoli múlt volt, ennek öröksége megmaradt. A 2006-os ezüstérmének köszönhetően 11, egymást követő olimpiáig hosszabbította meg az Egyesült Államok sikersorozatát női műkorcsolyában. 2022-ben ő volt az utolsó amerikai nő, aki olimpiai érmet szerzett a műkorcsolyázók egyéni versenyében.

Miután kénytelen volt abbahagyni a versenyzést, boldog életet teremtett magának. 26 évesen elkezdte

a főiskolát, 15 évvel azután, hogy utoljára ült tanteremben. A Columbia Egyetemen szerzett diplomát 2016-ban, ugyanabban az évben, amikor bekerült az amerikai Műkorcsolya Hírességek Csarnokába. Befektetési menedzser lett a Morgan Stanley-nél, férjhez ment, és két gyermeket hozott világra, akik 2020 januárjában és 2021 augusztusában születtek.

Életpályája tanulságos történet a kilépésről. Nyilvánvalóan felhalmozódtak az elsüllyedt költségek – amelyek a karrierjére fordított időből, pénzből és erőfeszítésekből származtak, mind a saját, mind pedig a családja részéről –, a veszteségtől való idegenkedés, és az, hogy képtelen volt elképzelni az életét a másik oldalon, amíg rá nem kényszerült erre. De – ahogy ezt a III. részben majd megvizsgáljuk – tapasztalataiból az identitással kapcsolatos, tágabb értelemben vett tanulságokat vonhatunk le.

Cohen története sok közös vonást mutat a könyvben említett példákkal, többek között az Everest csúcsára igyekvő hegymászókkal. Ezekben a példákban jól tetten érhető a „mindent vagy semmit” mottójú cél hangsúlyozása, és az a gondolat, hogy a csúcs közelébe jutás kudarcot jelent, amit egy újbóli próbálkozással kell ellensúlyozni. Nagyrészt azok vagyunk, amit teszünk, és az identitásunk szorosan összefügg azzal, amire összpontosítunk, beleértve a karrierünket, a kapcsolatainkat, a projektjeinket és a hobbijainkat. Amikor ezek közül bármelyikből kilépünk, akkor szembesülnünk kell azzal az érzéssel, hogy identitásunk egy részét is feladjuk. És ez sok fájdalommal jár.